

Sygn. akt III CSK 412/16

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie z powództwa B. i G. sp.j. w N.
przeciwko [...] Szpitalowi [...] im. [...] w N.
o ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 24 maja 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej Prokuratora Generalnego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 5 maja 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i znosi
koszty postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Prokurator Generalny we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 5 maja 2016 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, aby skarga Prokuratora Generalnego była oczywiście uzasadniona. Za utrwalone można uznać stanowisko, że przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania, iż zaskarżone orzeczenie nie tylko narusza prawo, ale że jest to kwalifikowana postać naruszenia (postanowienia Sadu Najwyższego: z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12).

Zasadność skargi kasacyjnej ma być oczywista, a zatem dostrzegalna *prima vista*. Każdy prawnik bez przeprowadzania wnikliwej analizy powinien dojść do wniosku, że zarzut skarżącego jest niewątpliwy, a zaskarżone orzeczenie jaskrawo nieprawidłowe i nietrafne. W rachubę wchodzi, zatem jedynie takie naruszenia prawa, które nie podlega różnym ocenom, dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika. Oznacza to, że skarżący powinien wykazać, że naruszenie jest na tyle oczywiste, iż bez przeprowadzenia złożonej argumentacji, wada zaskarżonego orzeczenia może być stwierdzona przez każdego prawnika.

Skarżący natomiast zarzucił tylko wadliwą wykładnię oświadczenia woli zawartą w umowie łączącej strony, prezentując swój pogląd na pojmowania reguł wykładni oświadczeń woli, zawartych w art. 65 k.c. Cała argumentacja ogranicza się do tego, jak zdaniem skarżącego należało rozumieć oświadczenia stron zawarte w umowie. Skarżący nie wykazał natomiast, dlaczego stanowisko orzekających w sprawie sądów jest wadliwe w taki sposób, że można to zauważyć bez prowadzenia skomplikowanej argumentacji prawnej. W szczególności skarżący nie wykazał, że niedopuszczalne w świetle przedstawionej przez Sąd Apelacyjny argumentacji, było dokonanie wykładni nie tylko na podstawie dosłownego brzmienia umowy, ale z uwzględnieniem okoliczności towarzyszących zawarciu umowy i zachowania stron po jej zawarciu. Sąd I instancji, którego poglądy przyjął za własne Sąd Apelacyjny, bardzo wnikliwie uzasadnił, dlaczego należało wziąć pod uwagę nie tylko dosłowne brzmienie umowy. To, że skarżący ma w tej sprawie inny pogląd nie jest wystarczające dla uznania, że zaskarżone orzeczenie narusza w sposób oczywisty prawo. Warunkiem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. jest, bowiem wykazanie nie tylko, że na tle art. 65 k.c., można przyjmować inną wykładnię niż ta, której dokonał Sąd Apelacyjny, ale że wykładnia taka rażąco, w sposób oczywisty narusza przyjęte w orzecznictwie i doktrynie rozumienie tego przepisu. W orzecznictwie i doktrynie przyjmuje się zaś, że w razie, gdy strony inaczej rozumieją tekst umowy, dopuszczalna jest ocena zachowania stron przed i po zawarciu umowy, która może być pomocna dla ustalenia, jaka jest ich rzeczywista wola (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 1995 r., III CZP 66/95, Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Cywilna 1995/12/168, oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 października 2004 r., V CK 670/03, OSNC 2005, nr 9, poz. 162 i z dnia 24 listopada 2016 r., V CSK 83/16, nie publ.).

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę, w granicach zaskarżenia, z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398¹⁸ k.p.c.

aj

l.n